

Dos viatges del Papa a Amèrica

► Aquest estiu el papa Francesc realitza dos viatges al continent americà, del qual procedeix. El primer a Amèrica del Sud; a partir del 5 de juliol va anar a Equador, Bolívia i Paraguai. I a partir del 22 de setembre anirà, si Déu vol, a Cuba i els Estats Units, on visitarà, entre altres, les ciutats de Nova York i Filadèlfia. En aquesta darrera ciutat presidirà els actes centrals de la Trobada Mundial de les Famílies. La darrera d'aquestes trobades es va celebrar fa tres anys a la ciutat de Milà. En la fotografia, un moment de la visita del Papa a Equador.

GLOSSA

Entrepanes, pregària i tema

Un grup de joves universitaris, membres d'una comunitat cristiana que es reuneix setmanalment per aprofundir la seva fe, ha anat estructurant la trobada en tres moments. Entre les sis i les set de la tarda, segons les possibilitats, arriben al local on es reuneixen. És moment de preparar entrepanes. Abans, però, han comprat els queviures que necessiten. Després surten a repartir-los entre persones necessitades que, sovint, viuen al carrer. Amb el lliurament de l'entrepà no n'hi ha prou. Han decidit que aquest acte ha de comportar, a més, dedicar un temps a la persona necessitada, el nostre germà o germana: conversar, acollir, escoltar, compartir el temps i el dolor..., estimar. Amb alguns, quan la trobada es repeteix, s'estableix una relació que apropa a una mútua amistat. L'altra persona, per a tots dos, esdevé part de la pròpia vida. Retornats a la seu, segon moment: una estona de pregària en què es comparteixen experiències i vivències de la setmana. Posar davant el Senyor el que som i fem, els encerts i els neguits... Preguar, lloar-lo per la seva grandesa, fent comunitat. El tercer moment es dedica més explícitament a la formació i s'hi treballa un

temari anual, emmarcat en un cicle que abraça tres anys. Convé portar preparat el tema del dia, escoltar, implicar-s'hi, participar-hi... No deslligar-lo del testimoni ni de la pregària anteriors. Entrepanes, pregària i tema formen una unitat.

És una experiència que, a mesura que s'assumeix, va dibuixant un procés harmònic de creixement en la fe que acull tres dimensions que no es poden negligir. Combina la formació a partir del temari que es treballa setmanalment, amb la vivència que neix de la trobada fraternal amb la persona amb qui, testimonialment, comparteixo el que tinc: el temps i l'entrepà, el servei i l'estimació, la fe que em mou a les obres, al testimoni i, també, la dimensió comunitària que em fa compartir la pregària adreçada a Déu Pare amb els companys. Procés de creixement en la fe que, acompanyat de Jesús, ajuda a conèixer més l'amor de Déu, a qui apropa i fa més present en la vida, el qual convida a seguir estimant els altres. «Així portareu una vida digna del Senyor, que el complagui en tot, fructificareu en tota mena d'obres bones i creixereu en el coneixement de Déu» (Col 1,10).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Lloat sigueu, Senyor meu (II)

No hi ha experiència cristiana que es doni fora de la vida i no hi ha circumstància de la vida que estigui al marge de l'experiència cristiana. Les vacances inclouen normalment experiències molt diverses, almenys experiències que trenquen amb la vida normal de cada dia. ¿Seria massa demanar que tot això estigués amarat d'una vivència religiosa cristiana, d'aquella vivència que intensifica el goig, aporta pau en el descans, sense oblidar el compromís de la virtut?

L'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc no s'entén si un no se situa en l'angle que li correspon del triangle «persona humana - món - Déu». La carta encíclica conté molts missatges que sintonitzen amb la sensibilitat moderna respecte de l'ecologia. En aquest sentit, com diu el mateix Papa, serveix per dialogar amb la societat i la cultura actuals; també amb altres confessions religioses. Però la seva força, la seva argumentació, la profunditat de la seva proposta moral, no es podrà comprendre ni viure, tret que es comparteixi la visió cristiana de la relació entre la persona humana i el món creat des de la perspectiva del Déu Pare de Jesucrist. Una visió que té les seves arrels en la tradició jueva del Déu creador i provident, Senyor del món i de la història.

No és el mateix caminar entre muntanyes, respirar l'aire pur de l'altura, refrescar-s'hi amb aigua neta nascuda en el desglaç, descansar a l'ombra d'un bosc de fajos, beure de la font, deixar-se penetrar pel so de l'aigua impetuosa i pel cant dels ocells, aspirar l'aroma del bosc, gaudir alhora de la companyia de bones amistats, vivint tot això com un regal del Déu que ens estima, un bé creat i destinat a tots els homes i dones del món, que experimentar això mateix com el gaudi d'una cosa anònima de la qual som simples propietaris. Diríem el mateix de qualsevol experiència pròpia de les vacances, encara que no estiguin directament vinculades a un contacte amb la naturalesa.

No és el mateix, no només pel que fa a la vivència íntima, és a dir, a l'experiència religiosa, sinó també a la conducta moral. M'atreviria a dir que no és el mateix fins i tot pel que fa al gaudi estètic, perquè una cosa és gaudir d'una cosa bella, i una altra gaudir de quelcom bell que, a més, ens ha estat regalat per amor. ¿No són un cim de l'ecologia aquelles paraules de sant Joan de la Creu, que expressen la resposta de les criatures («bosques y espesuras, plantados por la mano del Amado, prado de verduras, de flores esmaltado») a la interpel·lació de l'ànima enamorada?:

«Mil gracias derramando
pasó por esos setos con presura
e, yéndolos mirando,
con sola su figura
vestidos los dejó de su hermosura.»

(*Càntico Espiritual*, 5)

L'encíclica papal està farcida de denúncies i propostes morals. Algunes apel·len al simple instint de conservació: «destruint la naturalesa, destruïm la humanitat». Però la crida és molt més positiva i joiosa: la naturalesa és la casa comuna, gaudir d'ella com a do, conservar-la, perfeccionar-la i compartir-la com a germans, fills d'un mateix Pare, és tota una virtut, la virtut de l'ecologia humana.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ ROSA RIBAS GARRIGA

La Passió de Gaudí

La Rosa Ribas, llicenciada en Sagrada Escriptura, és la primera doctora en Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes per la Facultat Antoni Gaudí. La seva tesi és *La façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família. El projecte de Gaudí. Estudi històric, biblioteològic i litúrgic.*

Com són els dos dibuixos que va fer Gaudí de la façana de la Passió?

Gaudí va concebre la idea bàsica per a la façana de la Passió des de l'inici. El primer (1892) era un projecte semblant al de la façana del Naixement. En el de 1911 —definitiu—, s'hi observen diferències significatives: les seves formes són molt més geomètriques, més dures i més cantelludes, amb contrastos molt marcats per accentuar el dramatisme.

Per què va canviar de plantejament?

El canvi està en íntima relació amb la seva experiència vital. El disseny definitiu el realitza en un context de crisi social i en un moment d'una gran crisi i de patiment personal per la malaltia de les febres de malta. Durant la convalescència, a Puigcerdà, Gaudí va fer una profunda experiència mística: les llargues hores de meditació i de lectura el van abocar a reflexionar sobre les qüestions fonamentals com a creient.

Quina és la conclusió més significativa de l'estudi?

L'anàlisi de la Passió —dibuix de 1911— ens permet constatar que és d'una gran profunditat teològica. Hi destaca l'eix central, que anomenem «de la creu a la glòria». El tema de fons és el misteri de la redempció tal com es concreta litúrgicament en el tríduum pasqual. Crucifixió i resurrecció eren per a Gaudí conceptes pertanyents al mateix missatge que no es poden separar. Es pot dir que la façana anomenada de la Passió és la de la Redempció, segons la concepció de Gaudí.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels jutges

Escolta, Senyor, la meva pregària pels jutges.

Han d'escoltar moltes històries: dóna'ls bona oïda per tal d'escoltar l'honesta veritat.

Han de fer justícia, com el rei Salomó: atorga a la seva intel·ligència la saviesa necessària.

Han de condemnar la crueltat i la injustícia: concedeix-los misericòrdia i coratge.

Han de fixar el temps de condemna dels qui han delinquit:

dóna'ls esperança, perquè no empenyin a la desesperació les persones sobre qui han de dictar sentència.

I tu, Senyor Jesucrist, que ets i seràs, de tots els jutges, el més gran i per sempre, en aquest dia vuitè de la història del món, perdona els nostres pecats i fes-nos arribar feliçment a la casa del Pare.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

No seamos tan susceptibles

J. L. Vives (1492-1540), filòsof y humanista, professor de las universidades de Lovaina (Bélgica) y Oxford (Inglaterra), y amigo personal de Erasmo de Rotterdam y de santo Tomás Moro, recomendaba:

—«No seamos tan susceptibles, de manera que la más mínima palabra nos trastorne.»

—Una persona **susceptible** es la que tiene propensión a sentirse ofendida o a interpretar lo que se le hace o se le dice como ofensivo o demostrativo de falta de estimación o de maltrato.

—No seamos tan susceptibles —sensibles— que todos deban estar muy atentos y cuidadosos al hablarnos y tratarnos.

—No seamos tan susceptibles como para recoger y guardar en la mente y en el corazón las ofensas. Así no viviremos.

—No seamos tan susceptibles ante cualquier actitud de menosprecio.

—No seamos tan susceptibles y abandonemos todo resentimiento. Nos dañamos a nosotros mismos.

—No seamos tan susceptibles de modo que el *amor propio* nos turbe.

—No seamos tan susceptibles, porque cuando una persona se deja llevar por el fuego de la ira es capaz de provocar su propia ruina.

—No seamos tan susceptibles, porque es mejor para nuestra salud física y espiritual **aceptar una humillación —a imitación de Jesús—** que vengarla.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Déu és tendresa

Una de les formes amb què l'Esperit Sant fa sentir en nosaltres la seva presència és la tendresa. «La ternura es el movimiento de lo santo en nosotros», deia Cristina Kaufmann. L'abraçada d'un nen, un petó delicat, una carícia, un somriure carinyós... expressen la presència de Déu en nosaltres.

Jesús era una persona profundament afectuosa: abraça els infants, es deixa tocar per les dones, plora la mort del seu amic Llätzer, acull el cap del deixeble estimat sobre el seu pit...

A la Bíblia, l'amor de Déu és comparat amb gestos humans molt tendres: el d'un pare que pren en braços el seu fill i se l'atansa a la galta (*Os* 11,3), el d'una mare amb el nen adormit a la falda (*S'* 130) o donant-li el pit (*Is* 66,11), el de l'espòs que té el braç esquerre sota el cap de l'esposa i amb el dret l'abraça (*Ct* 2,6). La tendresa humana és símbol de la tendresa de Déu.

Els sants, homes transfigurats que han tornat a la innocència del Paradís, ens regalen escenes infinitament tendres. Ho veiem, per exemple, en el tracte amb els animals, parlant-los o amansint-los. És el cas de sant Francesc amb el llop de Gubbio o de sant Joan de la Creu amb el conill que no se li separava de sota l'hàbit. La pau tendra que porten al cor els sants, pacifica i reconcilia les criatures que els envolten, talment un tast del Paradís: «El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit...» (*Is* 11,6).

La tendresa que regna en el nostre cor és fruit de la Presència de l'Esperit Sant.

Fra Josep Manuel Vallejo, caputxí

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) (**litúrgia hores: 1a setm.**) [Ex 32,15-24.30-34 / SI 105 / Mt 13,31-35]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. iv), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a Sant Cugat del Vallès. Santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; santa Natàlia, mr.

28. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / SI 102 / Mt 13,36-43]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / SI 98 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners. Sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / SI 83 / Mt 13,47-53]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església. Màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936). Sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / SI 80 / Mt 13,54-58]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / SI 66 / Mt 14,1-12]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes. Santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (**lit. hores: 2a setm.**) [Ex 16,2-4.12-15 / SI 77 / Ef 4,7.20-24 / Jn 6,24-35]. Sant Pere-Julità Eymard (1811-1868), prev. de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «¿Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què es això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja.

Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

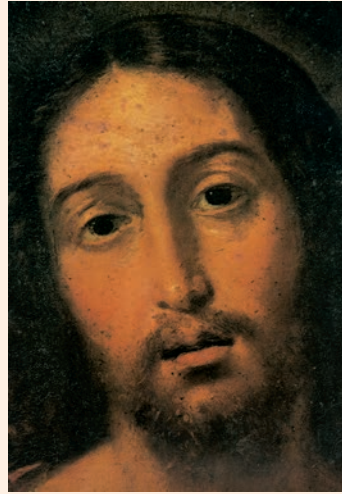
Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo

cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman éstos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se sienten en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron: sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Éste sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

Rostre del Crist. De la pintura *La Santa Cena*, de Francesc Ribalta (1565-1628). Museu Provincial de València

COMENTARI

Pa per als pobres

En aquest diumenge i els quatre següents, llegim Joan, capítol 6: la multiplicació dels pans, Jesús caminant sobre el llac i el llarg discurs del pa de vida que acaba en la crisi entre els seguidors de Jesús. Ha alimentat la gentada i volen fer-lo rei, en el fons, per a no haver de treballar. És el recurs fàcil al miracle. Però la festa de Pasqua s'acosta i a Jerusalem li espera una altra corona.

Com a creients sabem que Crist ha vingut com a alliberador i redemptor. Ho sabem de debò? Ho podem veure? Perquè en el món encara hi ha ne-

cessitat: fam, injustícia, odi... Fins i tot en les nostres comunitats planen preguntes i problemes..., i sempre hi seran. Redimits? Hi brilla ja la llum de Crist com també ho fa en la foscor. I tanmateix, entre nosaltres hi ha persones que són llum, només cal que els vegem: plens d'esperança, d'amor, evangelitzadors i testimonis del Déu que és tot amor. I el Crist enmig de nosaltres, enmig de la nostra necessitat.

La fam i la misèria en el món són un problema pesant, una interpel·lació a les nacions acomodades, però també a cadascun de nosaltres. Avui es parla amb raó de l'estil de vida: perquè els pobres creixen cal reduir el nostre consum, trobar de

nou un estil de vida senzilla, compartir la nostra riquesa amb els més pobres. L'alimentació de la gentada en una regió desèrtica és narrada pels diversos evangelistes. Joan ho fa talment que una clara resplendor embolcalla el comportament de Jesús. Ell puja a la muntanya per poder estar sol. Però com que el busquen, per amor deixa els propis interessos per servir els altres i baixa de la muntanya. Aquest esdeveniment, discurs i signe evoca clarament l'eucaristia. El *pa de la vida* és el Crist mateix, *Paraula* i *Eucaristia*. Jesús ens invita a con- jugar vitalment els verbs: partir, repartir per compartir, com ell ho va fer.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Aletes de Crist. Aquest ha estat el lema de les convivències per a escolans, realitzades de l'1 al 4 d'aquest mes a la casa Mogent de Llinars del Vallès. N'hi havia escolans entre 9 i 15 anys de la diòcesi de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, concretament de Molins de Rei i Sant Vicenç dels Horts. A part de les pre-gàries diàries, van prendre part en activitats i gimcanes de tot tipus, excursions, esport, teatre... monitoritzades pels seminaristes majors. Posant en pràctica els valors de la superació, el treball en equip, la solidaritat i la companyonia van fer emergir en cada jove escolà el veritable atleta de Crist.

Reunió dels bisbes de la Tarracense a Salardú. Va tenir lloc els

Inauguració dels locals del banc d'aliments a Sant Pere de Riudebitlles. Des del 29 de juny, festa de Sant Pere, estan funcionant els nous locals d'aquest servei de Càritas parroquial. Abans de la missa solemne d'aquell dia, el nou espai situat al carrer Major 29, fou beneït i inaugurat per Mn. Jaume Berdoy, vicari general. Veïns del poble es feren presents a l'acte així com representants de l'Ajuntament encapçalats per l'alcaldessa Rosa Maria Esteve. També hi participà la secretària general de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, Anna Rubio, i representants d'altres entitats del poble junt amb els mossens de la parròquia i l'arxiprestat. El grup de Càritas parroquial agraeix la bona acollida d'aquesta iniciativa i anima a tothom a col·laborar amb el banc d'aliments.

dies 7, 8 i 9 de juliol, amb l'assistència de tots els seus membres. Durant la reunió van rebre alguns delegats de Música i de Litúrgia de les diòcesis catalanes que els van lliurar el volum de la segona edició del *Cantoral Litúrgic Bàsic*. Entre altres qüestions tractades, també van reflexionar els bisbes sobre l'Any de la Misericòrdia convocat pel papa a partir del 8 de desembre de 2015.

Membres de la Unió Apostòlica Sacerdotal de Catalunya a la Casa de l'Església. Els 15 sacerdots que van

assistir a les Jornades de Formació realitzades del 6 al 9 de juliol a Begues, van visitar la seu del bisbat l'últim dia, i van concelebrar l'eucaristia, amb el bisbe Agustí, a la capella de la Casa, en un clima de comunió i gran avinença.

Setmana catequètica. Va tenir lloc del 6 al 10 de juliol, al Seminari Conciliar, amb el lema «Anunciar la Paraula de Déu». Aquesta és una iniciativa de formació per als catequistes coordinada entre les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. L'objectiu va ser el de proporcionar recursos per fer arribar el missatge de la Paraula de Déu, a més de reforçar la identitat dels catequistes. A més de la formació rebuda també es va valorar molt la possibilitat de compartir experiències i dificultats en la tasca de la catequesi. De la nostra diòcesi van participar-hi una quinzena de catequistes.

AGENDA

Romiatge a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers.

Ja fa 30 anys d'aquesta devoció, que enguany serà dijous 27 d'agost. A les 18 h es pujarà a l'ermita, resant una part del rosari. A les 18.30 h començarà el rès del misteri de goig del rosari, seguint les capelletes al voltant de l'ermita. A les 19 h, l'eucaristia i per acabar, els misteris de llum, lletanies i cant de la Salve a la Mare de Déu. Al final, es repartiran les tradicionals rosquilles i se celebrarà el sopar de germanor. Per al sopar, podeu contactar amb la Montse al tel. 676 025 442 o amb la Núria al tel. 649 479 429.

ECO DE LA PALABRA

Alabado seas, mi Señor (II)

No hay experiencia cristiana que se tenga fuera de la vida y no hay circunstancia de la vida que esté al margen de la experiencia cristiana.

Las vacaciones incluyen normalmente experiencias muy diversas, al menos experiencias que rompen con la vida normal de cada día. ¿Sería mucho pedir que todo ello estuviera impregnado de una vivencia religiosa cristiana, de aquella vivencia que intensifica el gozo, aporta paz en el descanso, sin olvidar el compromiso de la virtud?

La encíclica *Laudato si'* del papa Francisco no se entiende si uno no se sitúa en el vértice que le corresponde del triángulo «persona humana - mundo - Dios».

La carta encíclica contiene muchos mensajes que sintonizan con la sensibilidad moderna respecto de la ecología. En este sentido, como dice el mismo Papa, sirve para dialogar con la sociedad y la cultura actuales; también con otras confesiones religiosas. Pero su fuerza, su argumentación, la profundidad de su propuesta moral, no se podrá comprender ni vivir, a menos que se comparta la visión cristiana de la relación entre la persona humana y el mundo creado des-

de la perspectiva del Dios Padre de Jesucristo. Una visión que tiene sus raíces en la tradición judía del Dios creador y providente, Señor del mundo y de la historia.

No es lo mismo caminar entre montañas, respirar el aire puro de la altura, refrescarse con agua limpia nacida en el deshielo, descansar a la sombra de un bosque de hayas, beber de la fuente, dejarse penetrar por el sonido del agua saltarina y por el canto de los pájaros, aspirar el aroma del bosque, gozar al mismo tiempo de la compañía de buenas amistades, viviendo todo ello como un regalo del Dios que nos ama, un bien creado y destinado a todos los hombres y mujeres del mundo, que experimentar eso mismo como el disfrute de una cosa anónima de la que somos simples propietarios. Diríamos lo mismo de cualquier experiencia propia de las vacaciones, aunque no estén directamente vinculadas a un contacto con la naturaleza.

No es lo mismo, no sólo por lo que se refiere a la vivencia íntima, es decir, a la experiencia religiosa, sino también a la conducta moral. Me atrevería a decir que no es lo mismo incluso por lo que se refiere al goce estético, pues una cosa es disfrutar de una cosa bella, y otra disfru-

tar de algo bello que, además, nos ha sido regalado por amor. ¿No son una cima de la ecología aquellas palabras de san Juan de la Cruz, que expresan la respuesta de las criaturas («bosques y espesuras, plantados por la mano del Amado, prado de verduras, de flores esmaltado») a la interpelación del alma enamorada?:

«Mil gracias derramando
pasó por esos setos con presura
e, yéndolos mirando,
con sola su figura
vestidos los dejó de su hermosura.»

(*Cántico Espiritual*, 5)

La encíclica papal está llena de denuncias y propuestas morales. Algunas apelan al simple instinto de conservación: «destruyendo la naturaleza, destruimos la humanidad». Pero la llamada es mucho más positiva y gozosa: la naturaleza es la casa común, disfrutar de ella como don, conservarla, perfeccionarla y compartirla como hermanos, hijos de un mismo Padre, es toda una virtud, la virtud de la ecología humana.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat